

Arrest

nr. 203 844 van 16 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar broer J.M. worden aangevoerd in het kader van diens tweede asielaanvraag.

Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar broer wordt bij arrest nr. X van 16 mei 2018 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 1 juni 2017 omdat het niet geloofwaardig is dat hij tot recent in Ghazni verbleef, dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door hem en zijn familieleden aangevoerde vrees voor de Taliban, en dat meerdere zaken er op leken te wijzen dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in werkelijkheid in de hoofdstad Kabul woonde.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen en herhaalt dat hij van Ghazni afkomstig is. Hij verklaart opnieuw dat hij Afghanistan diende te verlaten omdat hij voor de buitenlanders werkte en omdat zijn broers Y. en M. K. door de Taliban gedood werden. Hij verklaart dat hij niet naar Ghazni kan terugkeren omdat hij daar door de Taliban dreigt te worden gedood. Hij kan zich ook niet vestigen in Kabul waar hij de familie van A. en M. vreest. Deze zouden in 2012 zijn neef J. K. hebben vermoord. Zijn ooms M. D. en N. zouden vervolgens A. hebben gedood en zijn gevlucht. Hij stelt dat de families van A. en M. erg gevaarlijk zijn.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een attest dat aantoonde dat zijn vrouw tijdens haar zwangerschap op controle ging (op 2 april 2013), de resultaten van drie bloedonderzoeken bij zijn dochter M. (op 23 oktober 2014, op 18 februari 2015, op 31 juli 2015), de vaccinatiekaart van zijn zoon S., een verklaring van een journalist die zijn herkomst en problemen bevestigt,

documenten in verband met de moord op zijn neef J. K. (gedood in april 2012), de enveloppe waarmee de documenten verstuurd werden en internetartikels in verband met de algemene situatie in Ghazni.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 187 897 van 1 juni 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in zijn verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder blijkt uit de bestreden beslissing met betrekking tot de medische documenten dat: "Bovendien brengt u deze wel erg laattijdig aan en ziet het CGVS niet in waarom u deze documenten, die allemaal van voor uw vertrek uit Afghanistan zouden dateren, niet tijdens de eerste asielprocedure kon hebben voorgelegd. Het heeft er dan ook alle schijn van dat een en ander eerder recent en op bestelling werd aangemaakt." en met betrekking tot de documenten omtrent de moord op zijn neef: "Wat betreft de slecht leesbare documenten die verband zouden houden met deze vete, kan ook hier worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom u deze oude documenten pas nu voor het eerst neerlegt." De Raad merkt bovendien op dat de voorgelegde medische documenten verzoeker zijn (recente) herkomst uit Ghazni niet aantonen, aangezien uit deze documenten enkel blijkt dat bepaalde medische handelingen (zijn vrouw zou tijdens haar zwangerschap op controle zijn gegaan bij een arts in Ghazni, zijn dochter drie bloedonderzoeken zou hebben ondergaan in Ghazni, en dat zijn zoon verschillende vaccinaties zou hebben gekregen in Ghazni) op verschillende data zouden zijn gesteld/uitgevoerd met betrekking tot verzoeker zijn familie, niets meer niets minder. Om die redenen en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie welig tiert en allerhande documenten, zowel uitgaande van de overheid als stukken die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, (frauduleus) kunnen en worden nagemaakt waardoor de bewijswaarde en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker (en zijn broer) in het kader van de huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Het feit dat verzoeker informatie van Unicef omtrent hun activiteiten in de strijd tegen polio in de provincie Ghanzi, heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De brief van de journalist kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Een dergelijke brief volstaat op zich niet als bewijs van het asielrelaas, te meer daar de brief ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en aldus een duidelijk gedongen karakter vertoont zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Evenmin doet de informatie omtrent deze journalist, gevoegd aan zijn verzoekschrift, afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals een rapport, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit

dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. In het arrest van de Raad nr. X van 1 juni 2017 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief gelet op de medische omstandigheden in Kabul en de ernstige ziekte waaraan haar in België geboren kind lijdt. Verzoekende partij licht toe dat zij een aanvullende nota heeft ingediend met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul waaruit blijkt dat de situatie steeds moeilijker wordt en vorige week zelfs nog twee grote aanslagen plaatsvonden, één in een kantoor waar identiteitskaarten worden uitgegeven en één tijdens het spitsuur zodat er veel burgerslachtoffers vielen, respectievelijk 57 en 29, en eigenlijk geen sprake meer is van gericht geweld maar meer en meer van willekeurig geweld. Verzoekende partij verwijst naar een uitspraak van de Franse “Cour du droit d’asil” die onlangs de situatie in Kabul heeft bestempeld als willekeurig geweld in de zin van artikel 15c) van de richtlijn. Volgens verzoekende partij heeft het Franse Hof zich hiervoor gebaseerd op dezelfde informatie als het CGVS met name het EASO-rapport en rapporten van UNAMA en UNHCR. Verzoekende partij stelt voorts dat haar dossier opnieuw dient onderzocht te worden rekening houdende met haar zieke kind en de zeer moeilijke toegang tot de ziektezorg in Kabul zoals beschreven door Amnesty International. Tot slot wijst zij er op dat zij en haar familie al lang in België zijn.

4.2. Verzoekende partij verwijst naar een nieuw element in deze zaak, meer bepaald het feit dat haar minderjarige zoon M.A.J., geboren in België op 18 april 2017, op dit moment medische onderzoeken ondergaat omdat er bij hem een macrocéphalie werd vastgesteld en een bepaalde ontwikkelingsachterstand. Deze aandoening kan wijzen op een zeer ernstige pathologie (handicap, chromosomale afwijking, hetgeen momenteel verder onderzocht wordt. Ter staving hiervan voegt verzoekende partij bij haar vraag tot horen een attest van 26 maart 2018.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking om die reden aangezien het dossier van verzoekende partij opnieuw dient onderzocht te worden, rekening houdende met de ziekte van haar kind.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

Derhalve dient de beslissing genomen in hoofde van verzoekende partij eveneens te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS